கடைசி இரவு...

A STORY OF REFLECTION

நள்ளிரவு கடந்துவிட்டது.

மருத்துவமனையின் அந்த ICU அறை முழுவதும் அமைதியாக இருந்தது.

வெளியில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியவில்லை.

உள்ளே யாருடைய குரலும் இல்லை.

யாருடைய காலடி சத்தமும் இல்லை.

அந்த குளிர்ந்த அறையில், வெள்ளை விளக்கின் மங்கலான வெளிச்சத்தில், ஒரு மனிதன் மட்டும் அந்தப் படுக்கையில் படுத்திருந்தான்.

அவனுடைய உடலில் பல கம்பிகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவனுடைய மூச்சை கண்காணிக்கும் இயந்திரம்...

இதயத் துடிப்பை காட்டும் மானிட்டர்...

அவனுடைய விரலில் பொருத்தப்பட்டிருந்த சிறிய கருவி...

எல்லாமே வேலை செய்துகொண்டிருந்தன.

ஆனால் அந்த அறையில் உண்மையாக உயிரோடு இருந்தது போல கேட்கப்பட்ட ஒரே சத்தம்—

“பீப்...

பீப்...

பீப்...”

அவ்வளவுதான்.

அந்த சத்தம் மட்டும் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவன் மெதுவாக கண்களைத் திறந்தான்.

மேலே கூரையைப் பார்த்தான்.

சுற்றிலும் பார்த்தான்.

யாராவது இருக்கிறார்களா என்று தேடினான்.

யாரும் இல்லை.

அவனுடைய கண்கள் மெதுவாக அவனுடைய கையைத் தேடின.

அந்தக் கை...

ஒரு காலத்தில் பலருடைய கைகளைப் பிடித்த கை.

அம்மாவின் கையைப் பிடித்த கை.

அப்பாவின் கையைப் பிடித்த கை.

நண்பர்களின் கைகளைப் பிடித்த கை.

அன்பானவர்களின் கைகளைப் பிடித்த கை.

இன்று...

அந்தக் கை தனியாக கிடந்தது.

அவன் அந்தக் கையை மெதுவாக அசைத்தான்.

அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் தேங்கியது.

மனதுக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது...

“என் கையை யாராவது பிடிக்க மாட்டார்களா?”

“ஒரு நிமிஷமாவது...”

“யாராவது என் பக்கத்தில் உட்கார மாட்டார்களா?”

“என் கையைப் பிடிச்சுக்கிட்டு,

‘நான் இருக்கேன்... பயப்படாதே’

அப்படின்னு யாராவது சொல்ல மாட்டார்களா?"

ஆனால்…

அங்கே யாருமே இல்லை.

மீண்டும்—

"பீப்…

பீப்…

பீப்…"

அந்த சத்தம் மட்டும்.

அவன் கண்களை மூடினான்.

அந்த நொடியில்…

அவனுக்கு ICU அறை தெரியவில்லை.

அவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் அவன் கண்களுக்கு முன்னால் ஒரு திரைப்படம் போல ஓடத் தொடங்கியது.

சின்ன வயது…

அம்மாவின் மடி…

அப்பாவின் குரல்…

நண்பர்களுடன் சிரித்த நாட்கள்…

காரணமே இல்லாமல் சிரித்த அந்த தருணங்கள்…

ஒரு காலத்தில் மிகவும் முக்கியமாகத் தோன்றிய சின்னச் சின்ன பிரச்சினைகள்…

கோபங்கள்…

சண்டைகள்…

பிரிவுகள்…

அன்பு…

துரோகம்…

வெற்றி…

தோல்வி…

எல்லாமே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் சில நினைவுகளை நினைத்து சிரித்தான்.

“ஆமாம்…”

“அந்த நாள்தான் நான் ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்தேன்…”

ஒரு நல்ல காரியம் செய்த நாள் நினைவுக்கு வந்தது.

யாருக்கோ உதவி செய்திருந்தான்.

அப்போது அவனுக்கு ஒரு சிறிய பெருமை வந்தது.

“குறைந்தபட்சம்… நான் ஒருவருக்காவது நல்லது செய்திருக்கிறேன்.”

ஆனால் அடுத்த நினைவு வந்ததும்…

அவனுடைய முகம் மாறியது.

யாரையோ காயப்படுத்தியிருந்தான்.

யாரிடமோ தவறாகப் பேசியிருந்தான்.

யாரோ அவனை நம்பியிருந்தார்கள்…

ஆனால் அவன் அந்த நம்பிக்கையை உடைத்திருந்தான்.

ஒரு காலத்தில் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியிருந்தும் கேட்காமல் விட்டிருந்தான்.

“அப்போது ஏன் அப்படிச் செய்தேன்?”

“ஒரு வார்த்தை சொல்லி மன்னிப்பு கேட்டிருந்தால் போதுமே…”

“இப்போது அந்த வாய்ப்பு இருக்கிறதா?”

அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

அவன் மீண்டும் சுற்றிப் பார்த்தான்.

யாரும் இல்லை.

அவனுடைய மனசாட்சி மட்டும் அவனுடன் இருந்தது.

வாழ்க்கையில் நாம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது…

நம்முடைய தவறுகளுக்கு ஆயிரம் காரணங்கள் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்.

“நேரம் இல்லை…”

“சூழ்நிலை அப்படி…”

“அவன் அப்படித்தான்…”

“நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியும்.

ஆனால்…

வாழ்க்கையின் கடைசி படுக்கையில் படுத்திருக்கும்போது, அந்த காரணங்கள் எதுவுமே நம்முடன் வராது.

அங்கே இருப்பது…

நாம் செய்த செயல்கள் மட்டுமே.

நாம் பேசிய வார்த்தைகள் மட்டுமே.

நாம் கொடுத்த அன்பு மட்டுமே.

நாம் கொடுத்த காயங்கள் மட்டுமே.

நாம் உதவிய மனிதர்கள் மட்டுமே.

நாம் தவறவிட்ட மனிதர்கள் மட்டுமே.

அவன் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்…

“நான் உண்மையிலேயே வாழ்ந்தேனா?”

“இவ்வளவு வருடம் ஓடினேன்…”

“எதற்காக ஓடினேன்?”

“பணம்…”

“புகழ்…”

“பிரச்சினைகள்…”

“கோபம்…”

“போட்டி…”

“யாராவது என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் என்ற பயம்…”

“இவையெல்லாம் தான் வாழ்க்கையா?”

அவனுடைய மூச்சு மெதுவாக மாறிக்கொண்டிருந்தது.

மானிட்டரில் அந்த கோடு நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

பீப்…

பீப்…

பீப்…

அவன் மீண்டும் தன்னுடைய கையைப் பார்த்தான்.

அந்தக் கை இன்னும் தனியாகத்தான் இருந்தது.

அவன் மனதில் ஒரு ஏக்கம்…

“நான் போய்விடப் போகிறேன்…”

“இது உண்மையிலேயே என் கடைசி இரவா?”

“நாளை காலை நான் இருக்க மாட்டேனா?”

“இன்னொரு முறை சூரியனைப் பார்க்க முடியாதா?”

“இன்னொரு முறை வீட்டுக்குப் போக முடியாதா?”

“இன்னொரு முறை என் அம்மாவை பார்க்க முடியாதா?”

“என்னுடன் இருந்தவர்களை இன்னொரு முறை பார்க்க முடியாதா?”

அவன் பதில் இல்லாத கேள்விகளை கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த நேரத்தில்...

அவனுக்கு மரணம் மட்டும் பயமாக இல்லை.

தனியாக இறப்பது தான் அவனுக்கு அதிகமாக பயமாக இருந்தது.

வாழ்க்கை முழுவதும்...

“என்னுடையவர்கள்...”

“என்னுடைய நண்பர்கள்...”

“என்னுடைய குடும்பம்...”

“என்னுடையவர்கள்...”

என்று நினைத்து வாழ்ந்தவன்.

ஆனால் கடைசி நேரத்தில்...

அந்த “என்னுடையவர்கள்” யாருமே அவன் அருகில் இல்லை.

அவன் மீண்டும் கையை நீட்டினான்.

யாராவது அந்தக் கையைப் பிடிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

யாராவது அவன் நெற்றியைத் தடவுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

யாராவது அவன் காதருகில் வந்து,

“பயப்படாதே… நான் உன்னோடு இருக்கிறேன்…”

என்று சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

ஆனால்…

அமைதி.

அந்த குளிர்ந்த ICU அறையில்…

அவனுடைய மூச்சும்…

மானிட்டரின் சத்தமும் மட்டுமே.

பீப்…

பீப்…

பீப்…

அந்த ஒரு சத்தம் அவனுக்கு நேரத்தை எண்ணிக்கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

ஒவ்வொரு “பீப்”க்கும்…

அவனுடைய வாழ்க்கையில் இருந்து ஒரு நொடி குறைந்துகொண்டே இருந்தது போல.

அவன் கண்களை மூடினான்.

அவனுடைய நூறு வருட வாழ்க்கையை நினைத்தான்.

நூறு வருடங்கள்…

நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும்…

கடைசியில் நினைவாக மாறப்போகிறது.

சிறுவயது சில வருடங்கள்…

இளமை சில வருடங்கள்…

குடும்பத்துடன் கழித்த சில வருடங்கள்…

நண்பர்களுடன் சிரித்த சில இரவுகள்…

அன்பானவர்களுடன் இருந்த சில நிமிடங்கள்…

சில வெற்றிகள்…

சில தோல்விகள்…

சில கண்ணீர்கள்…

சில சிரிப்புகள்…

சில மன்னிப்புகள்…

சில மன்னிக்க முடியாத தவறுகள்…

அவ்வளவுதான்.

நாம் “நூறு வருட வாழ்க்கை” என்று சொல்வது…

கடைசியில் ஒரு சிறிய நினைவுப் புத்தகமாகத்தான் மாறிவிடுகிறது.

அந்தப் புத்தகத்தின் கடைசி பக்கத்தை…

அவன் அந்த இரவு ICU படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனதில் ஒரு விஷயம் மட்டும் தெளிவாகத் தோன்றியது.

வாழ்க்கையில் நாம் எவ்வளவு சம்பாதித்தோம் என்பது முக்கியமல்ல.

எத்தனை பேரை வென்றோம் என்பதும் முக்கியமல்ல.

எத்தனை பேரை நம்மைச் சுற்றி வைத்திருந்தோம் என்பதும் முக்கியமல்ல.

ஒருநாள்...

நம் மூச்சு மெதுவாகும்போது...

நம் கையை யார் பிடிப்பார்கள்?

நம் கண்களில் கண்ணீர் வரும்போது...

அதை யார் துடைப்பார்கள்?

நாம் பயப்படும்போது...

“நான் இருக்கிறேன்” என்று யார் சொல்வார்கள்?

அந்த நேரத்தில்...

நம்முடைய பணமா நம்முடன் இருக்கும்?

நம்முடைய பதவியா?

நம்முடைய புகழா?

நம்முடைய கோபமா?

நம்முடைய ஈகோவா?

இல்லை.

நம்முடைய மனிதர்கள் மட்டுமே நினைவுக்கு வருவார்கள்.

அவர்களுடன் நாம் எப்படி நடந்துகொண்டோம் என்பதும் நினைவுக்கு வரும்.

அவன் மெதுவாக கண்களைத் திறந்தான்.

அவனுடைய கண்களில் இருந்த கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது.

அவன் மேலே பார்த்துக்கொண்டே மனதுக்குள் சொன்னான்...

“இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கிடைத்திருந்தால்...”

“சில பேரிடம் மன்னிப்பு கேட்டிருப்பேன்.”

“சில பேரை கட்டிப்பிடித்திருப்பேன்.”

“சில பேரிடம் நான் அவர்களை நேசிக்கிறேன் என்று சொல்லியிருப்பேன்.”

“சில கோபங்களை விட்டிருப்பேன்.”

“சில உறவுகளை காப்பாற்றியிருப்பேன்.”

“கிடைத்த வாழ்க்கையை இன்னும் கொஞ்சம் அழகாக வாழ்ந்திருப்பேன்...”

ஆனால்...

நேரம் காத்திருக்கவில்லை.

மானிட்டர் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

பீப்...

பீப்...

பீப்...

அவன் கண்கள் மெதுவாக மூடத் தொடங்கின.

அந்தக் கடைசி நொடியில்...

அவன் மீண்டும் தன் கையைப் பார்த்தான்.

அந்தக் கை...

இன்னும் தனியாகத்தான் இருந்தது.

அவனுடைய மனதில் கடைசியாக ஒரு ஏக்கம் மட்டும்...

“யாராவது...

என் கையைப் பிடித்திருக்கலாமே...”

அந்த அறையில் யாருமே இல்லை.

ஆனால்...

அவனுடைய முழு வாழ்க்கையும் அவனுடன் இருந்தது.

அவன் செய்த நல்லதும்…

அவன் செய்த தவறும்…

அவன் நேசித்தவர்களும்…

அவன் காயப்படுத்தியவர்களும்…

அவன் சிரித்த நாட்களும்…

அவன் அழுத இரவுகளும்…

எல்லாமே அவனுடைய கடைசி இரவில் அவனுடன் வந்து நின்றிருந்தன.

மீண்டும் ஒரு முறை—

பீப்…

சிறிய இடைவெளி.

பீப்…

இன்னும் ஒரு இடைவெளி.

பின்னர்…

அந்த அமைதியான ICU அறையில்…

ஒரு நீண்ட சத்தம் மட்டும்…

"பீ———ப்…"

அதற்குப் பிறகு…

அமைதி.

முற்றிலும் அமைதி.

அவன் வாழ்ந்த நூறு வருட வாழ்க்கை…

அந்த ஒரு இரவில்…

ஒரு நினைவாக முடிந்தது.

நாம் வாழ்கிறோம் என்று நினைக்கும் ஒவ்வொரு நாளும், உண்மையில் நம்முடைய வாழ்க்கையின் கடைசி பக்கத்தை நோக்கி நாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அந்த கடைசி பக்கத்தில்…

“நான் எவ்வளவு சேர்த்தேன்?” என்று வாழ்க்கை கேட்காது.

“நான் எவ்வளவு அன்பாக வாழ்ந்தேன்?”

“எத்தனை பேரின் கண்ணீரைத் துடைத்தேன்?”

“எத்தனை பேரின் மனதை காயப்படுத்தினேன்?”

“என்னால் இந்த உலகத்தில் ஒரு சிறிய நல்ல மாற்றமாவது நடந்ததா?”

என்று தான் நம்முடைய மனசாட்சி கேட்கும்.

அதனால்…

நம்மிடம் இன்னும் நேரம் இருக்கும்போதே…

அன்பைச் சொல்லிவிடுவோம்.

மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்டுவிடுவோம்.

மன்னிக்க வேண்டியவர்களை மன்னித்துவிடுவோம்.

நம்மை நேசிப்பவர்களின் கையைப் பிடித்துக்கொள்வோம்.

ஏனென்றால்…

ஒருநாள் நாமும் அந்த ICU அறையில் தனியாக படுத்திருக்க வேண்டிய நேரம் வரலாம்.

அப்போது…

நம்முடைய கையைப் பிடிக்க யாராவது இருப்பார்களா?

அல்லது…

“பீப்… பீப்… பீப்…”

என்ற அந்த ஒரு சத்தம் மட்டுமே நம்முடன் இருக்குமா?

எழுதியவர்:

முஹம்மது இல்யாஸ்